

Maade, hvorpaa Regjeringen havde tænkt sig at kontrollere Kjøbslagningen, vilde efter min Mening være praktisk udførlig uden ganske overordentlig store Beføstninger, og Grunden, hvorfor jeg ikke vilde gaa saa vidt som Mindretallet i Landstinget, som vilde paabyde i Kjøbsstæderne at indrette Slagtehus, det er, fordi et saadant Paabud har sine store Betænkkeligheder, saalænge man endnu ikke videnskabelig er kommen til en sikker Erkendelse af, hvor skadelige de Følger ere, som Ryddelsen af mere eller mindre usundt Kjød kan have for Sundheden. I den Henseende er det for mig afgjørende, at Sundhedskollegiet ikke har været enig i den Retning, og at Mindretallet i Kollegiet med Bestemthed har udtalt sig for, at det blot af hygieiniske Grunde ikke lod sig forsvare at paabyde Noget, der skulde forhindre, at Kjød af syge eller selvødsde Kreaturer blev nydt af Befolkningen. Naar Videnskaben i den Henseende er saa usikker og uklar, saa forekommer det mig, at det vilde være urigtigt, om man gif til et Paabud om Slagtehus, og i Virkeligheden vilde det, som Mindretallet i Landstinget vilde have ind i Loven, nemlig at tillade Slagtehus — det var Forslagsstillernes Mening — i Aarenes Løb praktisk føre til det Samme, til en Slagtevang, som jeg mener, at det under de nuværende Forhold er betænkeligt at indføre her i Landet. Naar jeg altsaa siger, at Lovforslaget ikke i Henseende til Slagning af Kreaturer og Tilfynet dermed gaar for vidt, saa vil jeg dog sige, at § 5 i Lovforslaget ikke rigtig tilfredsstiller mig, idet det forekommer mig, at den ikke gaar vidt nok. Jeg tror nemlig — og det ville vistnok de Fleste give mig Ret i — at, er der Noget, som Folk i det Hele have afgjort Afsty for, er det for paa en Maade at blive narrede til at spise Kjødet af selvødsde eller syge Kreaturer. Jeg tror, at der i den hele Befolkning lige fra den laveste til den højeste Klasse er en afgjort Modbydelighed derfor, og jeg kan derfor ikke se rettere, end at man bør gjøre alt Muligt, hvad der kan gøres, for at Folk ikke i den Henseende skulle blive bedragne og narrede til at spise, hvad der er dem saa meget modbydeligt. Jeg tror nu vel, at man i den Henseende bør indskrænke sig til en Straffetruffel, men det forekommer mig rigtignok ikke, at den Straffetruffel, som Lovforslagets § 5 indsetter, er skarp nok. Selv om man vil indskrænke denne enkelte Paragraf i Lovforslaget saaledes, som den ærede Minister antydede, at han vilde finde det rigtigst at indskrænke den, nemlig til blot at angaa det Tilfælde, at man lod slagte selvødsde eller syge Kreaturer til Forhandling, uden at de være undersøgte af en Dyrlæge, vilde jeg dog finde, at Straffen er for lempeelig; naar en Mand undlod i saadanne Tilfælde at lade Kreaturerne undersøge af en Dyrlæge, forinden han anvendte det til Mennekesføde, burde han formentlig straffes ganske anderledes strengt.

De Herrer maa nemlig erindre, hvorledes den Straffebestemmelse, som nu staar der, rimeligvis vil komme til Anvendelse i Praxis. Efter Lovforslaget er Hensigten den, at Dvertrædelser af § 5 skulle straffes politiretssvis. I de allerfleste Tilfælde, hvor en Dvertrædelse af Paragrafen bliver opdaget, vil altsaa Følgen ingenlunde blive en Domfældelse, men i de allerfleste Tilfælde vil den Sigtede foretrække at rette for sig i Mindelighed, og Dommeren vil altsaa i saadanne Tilfælde i Genhold til Loven af 4de April 1871 kunne gaa ned under Minimum af den Straf, der her foreskrives. Man vil altsaa, tror jeg, i Praxis komme til det Resultat, at det, at anvende et selvødsd eller sygt Kreatur, som er slagtet, til Mennekesføde, uden i Forveien at lade det være Gjenstand for veterinar Undersøgelse, om det er tjenligt dertil, vil blive straffet med en høist ubetydelig Mulkt; men det finder jeg er for ringe en Straf for den Forføelse, der begaas. Det forekommer mig overhovedet ikke, at Paragrafen er heldig affattet, thi der staar her, at det skal kun gjælde de Kreaturer, man vil benytte til Levnetsmidler, som ere bestemte til Forhandling; men det forekommer mig ikke, at f. Ex. en Husbond skulde have Lov til, uden at lade et saadant sygt eller selvødsd Kreatur undersøge af en Dyrlæge, at give sine Folk det til Føde. Jeg mener, at det bør overholdes, efter den almindelige Opfattelse, der er hos det store Publikum angaaende dette Forhold, at selvødsde og syge Kreaturer slet ikke bør benyttes til Mennekesføde, førend en Dyrlæge har undersøgt dem og erklæret, at de ere tjenlige dertil. Jeg vilde derfor meget anbefale det Udvalg, som jeg antager vil blive nedsat i denne Sag, at tage denne Paragraf, som jo er indkommen i Landstinget, under næriere Dverveielse. Det skulde særlig glæde mig efter de Betragtninger, jeg har om denne Sag, om man kunde komme til en betydelig Skjærpelse af den Straf der er foreskrevet i denne Paragraf. Jeg finder ogsaa, at det, som allerede nævnt af et andet æret Medlem, bør foreskrives her i Paragrafen, at naar en Dyrlæge finder, at Kjødet af det paa gjældende Dyr ikke egner sig til Mennekesføde, bør det ikke blive i vedkommende Eiers Værg, men bør tilintetgjøres. Man vil da i mange Tilfælde forhindre, at saadant virkelig for Sundheden skadeligt Kjød kommer ud i Publikum eller bliver anvendt til Mennekesføde. Yderligere vil jeg endnu med Hensyn til § 5 tillade mig den Bemærkning, at det forekommer mig, at Redaktionen ogsaa i en anden Retning er uegnet. Der staar: Kjødet af selvødsde og syge Kreaturer, men hvad forstås der ved „Kreaturer“? Det forekommer mig, at Regjeringens Lovforslag i den Henseende havde Fortrin, idet det nævnte bestemte Dyr. Under „Kreaturer“ kan komme alt muligt Levende; Fisk er ogsaa Kreaturer. Skal Bestemmelsen ogsaa gjælde Fjerkræ, og hvor er